

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **W. I.**,

skazanego za czyny z art. 282 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 grudnia 2021 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 lipca 2020 r., sygn. akt IX Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 marca 2018 r., sygn. akt. IX K (...),

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

**nie uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 marca 2018 r., sygn. akt. IX K (...), W. I. został uznany za winnego: ciągu przestępstw z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł (pkt I); czynu z art. 190a § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II); czynu z art. 191 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III); czynu z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł (pkt IV); czynu z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na

kwotę 200 zł (pkt V); ciągu przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł (pkt VI); czynu z art. 190a § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VII); ciągu przestępstw z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt VII); czynu z art. 190a § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IX). Kary jednostkowe zostały połączone i jako karę łączną Sąd Rejonowy wymierzył W. I. karę 7 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł (pkt X). W odniesieniu do W. I. wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie zaliczenia na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt XI) oraz kosztów procesu (pkt XII i XIII).

Po rozpoznaniu apelacji m.in. obrońców W. I. i prokuratora, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 28 lipca 2020 r., sygn. akt IX Ka (...), w stosunku do W. I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt I.a), uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IX wyroku Sądu I instancji i w tym zakresie postępowanie umorzył (pkt I.b), dokonał modyfikacji opisu czynu przypisanego w punkcie I wyroku Sądu I instancji (pkt I.c), orzekł obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych (pkt I.d-I.h), podwyższył karę pozbawienia wolności za ciąg przestępstw przypisanych w punkcie VI wyroku Sądu I instancji do 2 lat pozbawienia wolności (pkt I.i), jako karę łączną pozbawienia wolności wymierzył W. I. karę 7 lat pozbawienia wolności (pkt I.j), orzekł w przedmiocie zaliczenia na poczet tej kary kolejnego okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt I.k) oraz o opłacie za obie instancje (pkt I.l), a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (pkt II). Jednocześnie Sąd Okręgowy orzekł w przedmiocie wydatków za postępowanie odwoławcze (pkt IV).

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy skazanego, w której sformułowano także wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia. Uzasadniając wniosek obrońca wskazał na rangę i charakter

podniesionych zarzutów kasacyjnych, zwłaszcza zarzutu obrazy prawa materialnego z punktu I kasacji, dotyczącego relacji art. 282 k.k. i art. 191 § 2 k.k., prowadzących do wniosku o wysokim prawdopodobieństwie uwzględnienia kasacji. Obrońca argumentował jednocześnie, że uwzględnienie pierwszego z zarzutów kasacyjnych determinowałoby konieczność ewentualnego rozważenia odpowiedzialności karnej skazanego na podstawie przepisu konstytuującego typ czynu zabronionego wyrażający się zdecydowanie niższą wartością bezprawia niż czyn przypisany, co ma bezpośrednie przełożenie na wymiar orzeczonej kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W treści przepisu art. 532 § 1 k.p.k. nie wskazano przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku. Jednak w orzecznictwie słuszenie przyjmuje się, że Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Zasadnie podkreśla się więc, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Regułą jest bowiem wykonalność prawomocnego wyroku (art. 9 § 2 k.k.w.), zaś wstrzymanie jego wykonania – wyjątkiem.

Odnosząc się do stopnia prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji uzasadniającego wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, musi być on niemal zbliżony do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21). W realiach niniejszej sprawy nie zachodzi

przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji. Stanowiące jedną z podstaw uzasadnienia wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku zarzuty wskazujące na rażące naruszenie prawa materialnego (art. 282 k.k. i art. 191 § 2 k.k.) są rzeczywiście zarzutami o wysokiej wadze, których uwzględnienie mogłoby istotnie rzutować na sytuację skazanego W. I.. Jednakże zdecydowanie o ich zasadności, jak i pozostałych licznych zarzutów kasacyjnych, wymaga wnikliwego rozważenia i szczegółowej analizy całokształtu okoliczności tej sprawy, co będzie miało miejsce w ramach jej rozpoznania na rozprawie przed Sądem Najwyższym.

Mając na względzie powyższe uwagi, a także ogólne reguły rządzące wstrzymaniem wykonania wyroku, po zapoznaniu się z kasacją obrońcy skazanego W. I., jak również aktami sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K..

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.